

Leerrede over Mattheüs 28: 1 t/m 4, uitgesproken op 1^e paasdag 9-4-1950 morgendienst te Schiedam door H. Hofman, evangeliedienaar.

Zingen - Psalm 89: 9 en 10

Lezen - De Wet des HEEREN
Mattheüs 28

Voorrede.

Wij weten (althans, wij kunnen het weten, want de Schrift spreekt er overvloedig van), dat God de Getrouwe is en de Waarachtige. Nochtans leven wij, als gevallen schepselen, daar zó ver van af, dat ons nodig is om er steeds weer als bijgebracht te worden. Dat geschiedt óók door de prediking van die verheven heilsfeiten: van Christus' geboorte, van Zijn opstanding, Zijn hemelvaart, van Pinksterfeest.

Daar wij deze dagen gedachtenis viëren van de overwinning van Christus, dat Hij dood, graf en hel overwonnen heeft, zo treedt daarin de getrouwheid Gods weer sterk op de voorgrond. Immers, in het paradijs was al gesproken: "Ik zal vijandschap zetten tussen u en tussen deze vrouw, en tussen uw zaad en tussen haar zaad; datzelve zal u de kop vermorzelen, en gij zult het de verzenen vermorzelen." Maar, wat was daar nu van te zien, toen Christus gestorven was? Zo op het oog niets anders, dan dat de hel getriomfeerd had. Díe had overwonnen.

In het Evangelie van Johannes lezen wij, nadat er gesproken is van het lijden en van de dood van Christus - zelfs nog dat zij Zijn hart doorstoken hadden met een speer - een kort, zeer opmerkelijk woord, namelijk: "En daarná." Já! God was er óók nog! Jesaja had al geprofeteerd dat men Zijn graf bij de goddelozen heeft gesteld, en dat Hij bij de rijken in Zijn dood geweest is, omdat Hij geen onrecht gedaan heeft, noch bedrog in Zijn mond geweest is.

Maar wat volgt er dan op: "Daarna"? Nu, daar liep een man, Jozef van Arimathéa, waarvan men wel gedacht zal hebben: "Die? Oh die behoort ook tot dezelfde kring van Farizeeën, want hij was toch óók een raadsheer, dus niet veel bijzonders." Maar bij die man zàt er wat aan de binnenkant. En, wat nu niet één andere Jood durfde, dat deed hij. De Joden hadden geen zin om zich, ten tijde van het Paasfeest, te verontreinigen met tot "heidenen" te gaan, want zij moesten het paasoffer eten en rein zijn. Maar hij geeft er niet om. Hij stapt bij Pilatus binnen en begeert het lichaam van Christus. Welk een schat heeft die man begeerd! En hij krijgt het nog óók!

Dan lezen wij nog van een tweede. Óók zoiets! Misschien zijn er wel geweest die hem voor een huichelaar gehouden hebben, want hij was in de nacht tot Jezus gekomen. Nu, laat iemand met zijn principe voor de dag komen! De Schrift leert ons echter, dat hij in de nacht kwam uit vrees voor de Joden. En van hem lezen wij nu nog: "En Nicodémus kwam óók." Dus met die man kwam het óók nog terecht! Die beiden hebben gebroken met heel de boel.

Hoewel het nu toescheen, dat alles tegen de grond lag - Christus aan het kruis gestorven, de vijand triomferend - gebeurde dit daarná, dat deze mensen voor de dag kwamen. God had deze mensen vast. Er zullen wel niet veel rijken in dat Koninkrijk zijn, maar, díe er zijn, zijn net genoeg. En, God doet met hen. Zij nemen Jezus van het kruis en dan krijgen de discipelen ook moed.

Hij is voor de zonden gestorven, aan een hard, ruw, houten kruis, maar nu zijn er liefdehanden. Hij stierf uit liefde en liefdehanden pakken Hem nu aan. Liefdehanden doen het werk en de Eeuwige Liefde ziet daarop neer. Hij wordt gelegd in een nieuw graf waarin nog nooit iemand gelegen heeft. Hij, Die tussen moordenaars stierf, krijgt die eer. Daarbij nog een kapitaal aan

bewijzen van eer, liefde, hoogachting. En zij hebben Hem gezalfd, daarmee bewijzend welk een plaats Hij bij hen innam. Dat kwam, doordat God er ook nog was.

Anders zou het geweest zijn: dicht bij het kruis een kuil gegraven in de grond (niet te diep, anders moet je teveel grond verwerken), gooi maar in, sla de benen stuk, wat grond er over, en ... afgelopen! Maar nu gaat het zó, omdat God er óók is. Christus had toch Zijn Vader geëerd en Zijn naaste liefgehad als Zichzelf. Nu was God de Getrouwe, en wat Hij van Zijn Zoon gesproken had, geschiedde! Hij had hulp besteld bij een Held. Zulk een Held, die de Wet van Zijn Vader onderhouden had, God liefhebbend met verzaking van alles, en de naaste als Zichzelf. Daarom, wat voor een vijand er ook was - hoe listig - alles heeft het veld moeten ruimen. Wij zouden kunnen zeggen, dat de overwinning reeds ging werken nadat Hij de adem uitgeblazen had, want toen viel Jezus al in vriendenhanden. Zijn dood lichaam leggen zij, aldus toebereid, in een nieuw graf.

Vervolgens lezen wij in Lukas: "En op de sabbat rustten zij naar het gebod." Want God is Heer en Meester. Nu gaat God verder bewijzen dat Hij de Getrouwe is, die Zich aan Zijn Woord houdt: "Die Mij eren, zal Ik eren." Ik ben de God der waarheid, en Mijn Woord is de waarheid. God wil openbaar brengen dat Hij hulp besteld heeft bij een Held, want Hij wekt Hem op uit de doden.

Neemt de opstanding van Christus weg, dan valt heel de christelijke religie omver. Immers, Hij is opgestaan uit de doden en een leven gaan verkondigen waar geen dood is, maar herstel, gunst, gemeenschap met God, een leven boven dood, graf en hel. Een leven boven alles wat door de zonde - door Adams bondsbreuk - is, om dat de Zijnen mede te delen en hen te betrekken in Zijn overwinning. Daarom is het één van de voornaamste artikelen van ons algemeen ongetwijfeld christelijk geloof: "Opgestaan van de doden."

Luther noemt de dood, die gruwelijke macht: de moordenaar van heel het menselijk geslacht. Die is nu aan banden gelegd. Er kwam voor de dag dat hij niets meer te vertellen had, dat hij een overwonnen vijand was over wie Christus triomfeerde. Christus wil de Zijnen daarin doen delen. Daarom is het feest der opstanding een verheven, een zeer heerlijk feest, waarin als het fundament van onze zaligheid voor de dag komt, daar Hij zulk een Zaligmaker is aan wie men zich kan toebetrouwen.

Dat wij het niet doen zit in òns en in het ongelooft. Dat wij nog teveel geloof hebben voor onszelf en er niet genoegzaam van doordrongen zijn, wat bij God geldt. Die breuk ligt dus bij òns. Heeft ooit iemand wel eens ervaren, dat God erop tegen heeft dat wij ons met onze dood werpen op de offerdood van Christus?

God vraagt van ons geen gestalte en gesteldheid, maar dat wij Zijn Zoon eren. God eert Hem ook en heeft Hem tot dat einde gegeven als Zaligmaker. Díé Koning heeft alles gedaan. God wil, dat dat in onze harten gaat inwerken en zetting gaat krijgen.

Daaruit kan het waarachtige leven openbaar worden, een leven in gebondenheid aan Christus, wat de vrijheid van de christenmens is, een leven uit waarachtige dankbaarheid. Want wie er het meeste van sloop heeft, zal het meest uitleven: dankbaarheid aan God voor Zijn weldaden.

Tekst.

Het woord waarvoor wij uw aandacht vragen, vindt gij in de eerste vier verzen van het ons zo-even gelezen laatste hoofdstuk van het Evangelie van Mattheüs, waar Gods Woord aldus luidt:

1. *En laat na de sabbat, als het begon te lichten, tegen de eerste dag der week, kwam Maria Magdaléna, en de andere Maria, om het graf te bezien.*
2. *En ziet, er geschiedde een grote aardbeving; want een engel des Heeren, nederdalende uit de hemel, kwam toe, en wentelde de steen af van de deur, en zat op dezelve.*

3. *En zijn gedaante was gelijk een bliksem, en zijn kleding wit gelijk sneeuw.*
4. *En uit vrees van hem zijn de wachters zeer verschrikt geworden, en werden als doden.*

Leerrede.

Het is het zeer bekende feit der opstanding Christi. Wij zullen deze keer niet zozeer over de geschiedenis zelf handelen, maar laten wij op deze dag in hoofdzaak stilstaan bij het doen, bij de handelingen van God en van Christus, en bij, hoe die mensen waren.

Het gezelschap dat zich hier naar het graf begeeft, wordt in de verschillende Evangeliën onderscheidend vermeld. Hier is het dan Maria Magdaléna en de andere Maria. Mogelijk zijn zij met een gezelschap vrouwen gegaan en zijn zij beiden vooruitgelopen. Men vergelijkte daartoe de Evangeliën; ik voel er nu niet voor daarop in te gaan, want het loopt er toch over, dat Christus opgestaan is en dat die mensen Hem hebben ontmoet.

Ook de tijd wordt hier aangegeven, namelijk: "Laat na de sabbat, als het begon te lichten." Wij weten dat de dagrekening bij de Joden anders is dan hier, want als de sterren zichtbaar worden dan is bij hen de dag ten einde, en breekt er een nieuwe dag aan. Die mensen hebben dan 's avonds besloten: "Morgenochtend gaan wij vroeg naar het graf", zoals wij hier lezen: "Laat na de sabbat, als het begon te lichten."

Na de sabbat hebben zij dus nog een hele nacht moeten wachten eer zij naar het graf konden gaan. Het is voor hen een hele wacht geweest, van 's avonds tot 's morgens toe. Dat was door het grote verlangen. Want als het over Jezus gaat -- de uitgestelde hoop krenkt het hart; maar de begeerte, die komt, is een boom des levens! -- over de Persoon van Christus, om Hem te kennen en vervolgen te kennen, om Zijn gemeenschap en Zijn gunst te genieten, dan kan toch zeker alles innerlijk brandend zijn! Zó moeten wij dat hier van die mensen in aanmerking nemen.

Voorts zouden wij in deze woorden nog een diepere betekenis kunnen zoeken. Wij lezen hier: "Laat na de sabbat, als het begon te lichten, tegen de eerste dag der week." Wie had er ooit in die veertig eeuwen recht sabbat kunnen houden? Sabbat toch is: rustdag, en de rust was verdreven door de zonde, wàs er niet meer. In het paradijs was er oorspronkelijk wel rust, dáár konden zij sabbat vieren. Maar sinds de zondeval was de rust opgehouden, waarvan nog in de psalmen staat:

...Rust, noch vrede wordt gevonden,
om mijn zonden,
in mijn beend'ren, dag of nacht.

Nu was het laat geworden sinds die sabbat! Veertig eeuwen lagen er tussen, maar God blijft de Getrouwe, de Waarachtige, want Hij vervult Zijn belofte. Hij had toch gesproken van herstel, door het beloofde Vrouwezaad? Dat hadden zij onder het Oude Verbond ook gekend, al is het niet zoals onder het Nieuwe Testament! Luister maar alleen naar dit ene woord van Jezus: "Abraham, Uw vader, heeft met verheuging verlangd, opdat hij Mijn dag zien zou; en hij heeft hem gezien en is verblijd geweest." Abraham heeft dus in het geloof ook die dag gezien, de dag van Christus, van Zijn heerschappij en is verblijd geweest.

Zo zijn zij onder het Oude Verbond in het geloof zalig geweest, ziende op de komende Messias. Gelovig omhelzend dat Hij in het vlees zou komen en de straf, de vloek, het oordeel zou dragen, dat Hij de dood zou overwinnen, opstaan en dat Hij ten hemel zou varen. Leest psalm 68. Ja, zelfs nog vóór de zondvloed, in de eerste wereld heeft de kerk al geloofd van Zijn wederkomst ten laatste oordeel. Daarvan toch - zegt de apostel Judas in zijn brief - had ook Henoeh, de zevende van Adam, geprofeteerd, zeggende: "Ziet, de Heere is gekomen met Zijne vele duizenden heiligen; om gericht te houden tegen allen, en te straffen alle goddelozen onder hen, vanwege al hun goddeloze werken, die zij goddelooslijk gedaan hebben, en vanwege al de harde woorden, die de goddeloze zondaars tegen Hem gesproken hebben." Dus, al lagen er nog

eeuwen tussen voordat Christus in het vlees zou verschijnen, zo hebben zij dat nochtans uit Gods genade, gelovig omhelsd.

Echter, het was láát geworden. Veertig eeuwen had de kerk uitgezien: "Och, dat Gij mij als een Broeder waart, zuigende de borsten mijner moeder!" En, nu vertraagt God de belofte niet, want als Hij die vervult, dan leren zij, wie het betreft, kennen, dat het juist op de goede, op de rechte tijd is. Zo ook daar. "Laat na de sabbat, als het begon te lichten." Er brak een nieuwe tijd aan!

Die mensen waren Jezus gevolgd, hadden reeds veel meegemaakt. Inzonderheid zaten zij de laatste drie, vier dagen in de grootste ellende. Zij werden nagewezen: "Kijk, dat was er ook één die het met Hem hield, met die verleider uit Nazareth. Want hoe was het voor de wereld met die "zogenaamde" profeet afgelopen? Deed het zich niet zó aanzien, dat Hij tussen twee moordenaars aan het kruis was gehangen? Voorheen had Hij wel veel wonderen gedaan, maar nu niets meer, hoor. Hij was aan het kruis gestorven.

Ja, de discipelen en de vrouwen hadden er ook nog op uitgezien of er geen wonder zou gebeuren. Immers, die bij het kruis stonden en die voorbijgingen hadden geroepen: "Verlos Uzelven! Indien Gij de Zone Gods zijt, zo kom af van het kruis! Anderen heeft Hij verlost; Hij kan Zichzelve niet verlossen. Indien Hij de Koning Israëls is, dat Hij nu afkome van het kruis, en wij zullen Hem geloven. Hij heeft op God betrouwd; dat Hij Hem nu verlosse, indien Hij Hem wel wil; want Hij heeft gezegd: Ik ben Gods Zoon." Je zou zeggen: dat zal Jezus nu toch wel doen! Hij zal Zich toch niet laten bespotten! Maar ... Hij dééd geen wonder. Hij had gesproken: "Dit is een boos en overspelig geslacht, het verzoekt een teken; en hun zal geen teken gegeven worden, dan het teken van Jonas, de profeet. Want gelijk Jonas drie dagen en drie nachten was in de buik van de walvis, alzo zal de Zoon des mensen drie dagen en drie nachten wezen in het hart der aarde." Dat teken zouden zij krijgen. Maar geen teken van: "Oh kijk, een wonder, daar kwam Hij toch van het kruis af!"

Jezus had een doel, dat had het mensdom niet, want Hij had de eer van Zijn Vader op het oog en de volkomen zaligheid van Zijn ellendigen, die Hij vrij wilde maken. Daarom ging de Koning Zijn eigen weg, al was het in de grootste spot en smaad. Daar de discipelen Zijn aanhangers waren, waren zij ook mede betrokken in die spot en smaad. Zij deelden daar ook in mee. Ja, wat doe je daar nu aan, als je daaraan gebonden bent? Als zij de zaak hadden kunnen wijzigen, dat kun je gerust geloven, dan hadden zij het gedaan. Maar zij hebben niets kunnen wijzigen.

God heerste zodanig in gerechtigheid, dat al wat van de mens is, er áán is gegaan. Ook alle gedachten, niets van de mens is er staande gebleven. Men spreekt wel eens over: afsnijding en over een afgesneden zaak. Me dunkt, dat dat wel met die mensen het geval geweest is. Geen gedachte is er overgebleven, niets bleef er overeind. Wát moesten zij nu van alles denken?! Zij eindigden met Christus in spot, in smaad, in vernedering, in de dood. Zij hadden met elkander Hem in het graf gelegd. Dat was nu het einde van alles!

Maar ... nu is het hier de dag van God, waarover Mozes en de profeten reeds gesproken hadden en waar Christus Zelf van had gehandeld. Onverwachts zijn die mensen in de opstanding van Christus betrokken. In de vrucht is voor de dag gekomen, dat de rechten van God hun loop gehad hebben en zij zijn daarin, in onnozelheid, mede betrokken. Gezegende en wonderlijke zaak! Hoe meer in reinheid het doen van God en Christus op de voorgrond treedt, des te meer komt ook de onnozelheid van de discipelen en van de vrouwen naar voren.

Men zou kunnen zeggen dat het verkeerd was, want zij hebben specerijen en zalven bereid en gaan daarmee naar het graf! Zij willen een dode Jezus houden. Er wordt wel eens gezegd, dat doden zalven, een heidense handeling was, inzonderheid afkomstig van de Egyptenaren, die hun doden balsemden. Het zalven geschiedde echter ook onder de Joden, en die gelovig waren konden daarbij dan nog verder zien, want God had opstanding beloofd. Dus, dan is de dood niet het einde, maar Gød is het éinde. Hij spreekt het éérste en het láátste woord, en niet de dood.

Laten wij dan het doel van de vrouwen in het oog houden. Wij zouden zeggen, dat zij hadden moeten gelóven. Jááá, dat moeten wij óók doen, maar, dóén wij het? Als wij het zelf niet doen, dan moeten wij een ander er ook niet in veroordelen.

De vrouwen gaan hier naar het graf, en willen Jezus zalven, het lichaam bewaren. Maar dat geschiedt uit de liefde huns harten, in onnozelheid. Zij huisden liever bij een dode Jezus dan bij een springlevende wereld; bij een Jezus Die toescheen opgehouden te hebben met doen dan bij satan die altijd aan het werk is. Zij waren liever bij het graf om daar te wenen, dan in de stad Jeruzalem bij 2½ miljoen feestgangers. Wat dan het hoogste is en het zwaarste weegt, moet ook maar het hoogste zijn en het zwaarste wegen. Dàt komt bij hen voor de dag.

Laat ons hier nu opmerken, dat God in Zijn eeuwige liefde, barmhartigheid en genade noch de discipelen noch de vrouwen hun kortzichtigheid en ongelooft kwalijk neemt. Christus had toch gesproken, dat Hij zou lijden en sterven, gekruisigd zou worden, maar ook ten derde dage weer zou opstaan. God neemt het hun niet kwalijk. Zij krijgen geen bestraffing, in deze zin: "Wat zijn jullie toch voor mensen!" Neen! Waarom niet? Och, God wéét wel, wat van Zijn maaksel zij te wachten, Hij wéét wel hoe diep zij gezonken zijn.

Als genade ons niet gevangen neemt en heerschappij voert, wat voert er dan bij ons heerschappij? Hij weet wel dat het éne plaats moet maken voor het andere. Want gelijktijdig wàt uit Adam hebben en wàt uit die tweede Adam, dat gáát niet. Het is één van beide. Doch nu hebben die mensen niets meer, zij konden níets meer bekijken van heel het werk Gods. Maar God gaat wel door!

De vrouwen gaan naar het graf, zij zien over alle bezwaren heen. Zij zeggen niet: "Wij kunnen tòch niet in het graf komen waar Jezus in ligt, want er ligt een grote steen voor en die is nog wel verzegeld, ook staan er nog soldaten voor. Wij kunnen gerust thuis blijven, wat moet je er nu gaan doen, want je kan er niet eens bijkomen!" Néén, zij gáán!

Wel hebben zij hun gedachten, want onder elkander zeggen zij: "Wie zal ons de steen van de deur des grafes afwentelen?" Dus, òf ze goed wisten dat er een steen op lag! Ook wisten zij van soldaten en van de verzegeling, maar zij worden hier als op een verborgen wijze gedrongen en gedreven, want bij hen staat in het middelpunt: Jezus Christus, en Die gekruisigd. Al hebben zij dan hun eigen gedachten, al letten zij er niet behoorlijk op, dat Christus ten derde dage weer zou opstaan (want dat had Hij toch Zelf gepredikt!) och, wij hebben met zulk een liefderijk God te doen.

Om een natuurlijk beeld te gebruiken: als een kind iets voor vader of moeder moet doen en het gebeurt op een kinderlijke wijze, niet zoals het eigenlijk wel zou moeten gebeuren, gaat dan een rechtgeaarde vader of moeder tegen het kind mopperen en grommen: "Je had dat zus of zó moeten doen!?" Er mag misschien eens gezegd worden: "Kijk nu eens, een volgende keer zou je het zo en zo kunnen doen", (dan wordt er tegelijk ook nog onderwijs gegeven) maar in geen geval verwijten. Zo wil nu die aanbiddelijke God ook handelen met ons schepselen om ons in het geloof op te wekken. Wij zijn geen volmaakte mensen en worden in onszelf ook nooit volmaakte christenen, maar wij zijn wel in Christus volmaakt. In onszelf ontbreekt het ons aan alles, wij kunnen niets goed en recht doen.

Al gaande naar het graf, overleggen zij: "Wie zal ons de steen van de deur des grafes afwentelen?" Ja, wíe? Hebben zij behoefte dat die steen afgewenteld wordt, wat geeft God dan? Wel:

.. Hij geeft de wens van allen, die Hem vrezen;
hun bede heeft Hij nimmer afgewezen.

Zo stáát het er toch? Er lag wel een steen in de weg, maar als God nu de God van Zijn woord is, en de wens geeft van die Hem vrezen, dan mòèt die steen opzij! Want het is bij die mensen zo maar geen smoesje, maar volkomen ernst: het is hen om Jezus te doen!

Wat er dan ook in de weg staat, wat er tussen zit, dat geeft niet. Al waren het tien stenen geweest, en al had Pilatus in eigen persoon bij de soldaten gestaan, al was de keizer te Rome zelf eraan te pas gekomen met het bevel dat het graf met die steen gesloten moest blijven, er was niets aan te doen, want God geeft de wens van allen, die Hem vrezen.

Zo kunnen er bij ons ook van die grote stenen zijn: dat er geen doen aan is, als het ware geen mogelijkheid om ooit het gewenste doel te bereiken om aan Christus' Middelaarshart terecht te komen; wij bij Hem en Hij bij ons. Wat voor moeilijkheden er ook zijn, al zijn het nòg zulke grote stenen van: "het kàn niet", van in- of uitwendige bezwaren en zorgen, pak het allemaal maar op en stel Hem als het hoogste Doel, want: "Hij geeft de wens van allen, die Hem vrezen." Je moet niet naar al die heuvels en bergen kijken.

Josua en Zerubbábel moesten de tweede tempel bouwen, maar wat moest het worden, want alles was tegen! Doch, wat is nu het woord van God? "Niet door kracht noch door geweld, maar door Mijn Geest zal het geschieden, zegt de HEERE der heirscharen." Er was wel zoveel tegenstand, dat het in plaats van met een steen, voorgesteld werd met een berg. Nu, dan behoef je toch niet te vragen. Tobias en Sanballat, Arabieren, Ammonieten, Asdodieten en nog zoveel -ieten, àlles hadden zij tegen. Maar nu is het Woord van God: "Wie zijt gij, o grote berg? Voor het aangezicht van Zerubbábel zult gij worden tot een vlak veld." Wat betekent het voor God om de grootste berg op te ruimen? Heel de wereld heeft Hij uit het niet geschapen! Daarom staat er nog bij: "Want Hij zal de hoofdsteen voortbrengen met toeroepingen: Genade, genade zij dezelve!" God voert heerschappij.

Nu kijken zij wel tegen die steen aan: "Hóé moet dat?" Zij zijn er nog niet - bij die steen - maar ondanks alles zijn zij toch onderweg naar het graf. Zij weten dat er wat is, waardoor zij niet bij Jezus kunnen komen. Doch, eer zij bij die steen zijn (Hij geeft toch - zeiden we - de wens van allen, die Hem vrezen), gebeurt er wat: de aarde schudt op haar grondvesten. Er geschiedde een grote aardbeving.

Wat doen de vrouwen? Terugvlieden naar de stad? Dáár zijn feestgangers. Maar zij weten waar zij Jezus kwijtgeraakt zijn, dat was bij het graf. En al zijn aardbevingen nòg zo verschrikkelijk, de vrouwen gaan daardoor niet van hun doel af. Zij verliezen het einde van de reis niet uit het oog; zij houden het doel voor ogen.

Het moet maar eens werkelijkheid zijn om dat Koninkrijk te zoeken! Want er kan veel over gepráát worden, en dan, soms door een bagatel (want wàt is een mens!): "klets!" daar ligt alles tegen de grond. En, in plaats van dat Christus het doel is, zit men vol met het wereldse, het zien- en zinlijke, het ijdele en vergankelijke. Dan geeft men ànderen, de omstandigheden en allerlei wederwaardigheden de schuld.

Wij hebben grondig te leren kennen de grote nood en ellende waarin wij ons bevinden, want wij zijn uit Adam in een staat van oordeel en vloek. De enige ontheffing van het oordeel is: Christus. Daarom kunnen wij nooit teveel scheep hebben van onze ellende, van onze ondergang, oordeel en vervloeking bij onszelf. Dan kan Hij, die Vrucht der aarde, tot voortreffelijkheid worden; die Plante van Naam, die Immanuël kan dan gaan rijzen.

Zij worden niet afgebracht van het doel. Maar wat gebeurt er nu, juist door die aardbeving? Ja, zij zijn mensen, vanzelfsprekend zal er bij hen vrees gewerkt hebben: "Wat zal er nú gebeuren?"

Maar hun hart en geweten waren zo, dat zij konden zeggen: "

Beproef vrij van omhoog
mijn hart, dat voor Uw oog,
Alwetende, steeds open lag;
doorzoek mij, toets mijn gangen,
doorgrond al mijn verlangen
en stel mijn oogmerk in de dag.

Die mensen waren aan de binnenkant zó, dat zelfs de engel - die hemelheraut - zegt: "Ik weet, dat gij zoekt Jezus." Zó waren zij bij God en ook bij de engelen bekend. Wat gaf het dan of zij in Jeruzalem bekend waren als een voetveeg, als een afschrapsel, als navolgers van een verleider, als afvalligen van de "ware" godsdienst en dergelijke? Dàt geeft niet, maar wel, hoe men in de hemel bekend is.

De aarde schudt op haar grondvesten. Er is een engel. Ook lezen wij van twee engelen, namelijk dat er één zat aan het hoofdeinde in het graf en één aan de voeten waar het lichaam van Jezus gelegen had. Hier wordt echter één engel vermeld. Hierbij denk ik aan die Schriftuurplaats, waar, toen de aarde op haar grondvesten zonk, de morgensterren tezamen vrolijk zongen en al de kinderen Gods juichten. Nu was het alzo, dat door Hem - door Wie de aarde op haar grondvesten gebleven was (anders had alles vanwege de zonde zich in het niet moeten oplossen) - de aarde op haar grondvesten schudt. Want Hij, die alles droeg, geeft daar de dood en satan zó'n geduchte klap, doordat Hij nu het bewijs geeft, dat Hij aan het kruis de kop van die draak vermorzeld heeft. De aarde schudt op haar grondvesten, want: Christus verrijst. Er is een ommekeer van zaken! In plaats van, dat satan hier baas is, overste der wereld, heer en meester, komt er voor de dag, dat aan Christus alle macht, in hemel en op aarde gegeven is.

Dàt wil Hij eens bewijzen. Daar is een hemelheraut, die neerdaalt en de aarde schudt op haar grondvesten. En wat geschiedt er nu met die steen waar zij zo tegen aankeken? Die rolt de engel opzij, hij gaat er op zitten, daarmee te kennen gevend: daarover ben ik, als hemelheraut, heer en meester. De soldaten hebben niets meer te zeggen, satan ook niet. Christus is Meester. Welk een ommekeer van zaken! Een ogenblik tevoren was er nog de macht en heerschappij van satan te zien: soldaten die het graf bewaakten dat gesloten was met een verzegelde steen en nú is het ogenblik aangebroken dat Christus Zijn overwinning openbaar maakt, dat Hij aan het kruis de dood en alle macht heeft overwonnen. Wèg met alle machten; Hij is de Machtige. Hij gaat de werkelijkheid voor de dag brengen zoals die is; de Zoon van God gaat voor de dag brengen wat wij zongen:

Ik heb bij énen Held voor Isrel hulp beschoren,
Hem uit het volk verhoogd; Hem had ik uitverkoren.

Dàt is toch een ommekeer van zaken! Eerst zeiden de vrouwen: "Ja, hoe moeten wij in het graf komen? Die steen ligt er voor en er staan soldaten bij (flinke gewapende kerels)." Maar als de engel er is, en de heerschappij van Christus, dan weten de soldaten niet hoe gauw ze weg moeten komen! Zij gaan aan de haal! Zij moesten plaats maken voor die vrouwen, want die zochten toch Christus?! En wat er dan in de weg staat moet opzij. Er staat van: "Die door de vlakke velden rijdt, Zijn Naam is HEER der heren."

Het is een geweldig, heuglijk heilsfeit, maar als wij het bezien in het licht van Gods Woord: "Hij geeft de wens van allen, die Hem vrezen; hun bede heeft Hij nimmer afgewezen"; en dat, die Hem zoeken, Hem zullen vinden, dat Hij hulpe besteld had bij een Held, dat Hem gegeven is alle macht in hemel en op aarde, já, dan kòn het niet anders, dan móést het zó gebeuren. Want God kan toch niet liegen!! Hij is toch waarachtig en getrouw!! Zo staan toch de zaken?

De engel zit, als heer en meester, op de steen, voor het lege graf, waaruit Jezus opgestaan was, om aan allen die er belang bij hadden de werkelijkheid te verkondigen hoe de zaken staan. Dat konden de vrouwen dan ook vernemen toen zij er kwamen. Het was eigenlijk wel een grote vernedering voor de discipelen, maar ja, die hadden dat nodig. Zij waren toch tot het apostelschap verkoren! Dan moesten zij beneden een ieder, vrienden en vijanden, volwassenen en kinderen staan: "De meeste onder u, die zij gelijk de minste, en die voorganger is, als één die dient." Daarom hadden zij eerst nog eens vernedering nodig. Drie jaren lang hadden zij omgang met Jezus gehad, Hij had met hen gesproken van Zijn lijden, Zijn dood en ook van Zijn opstanding (dat wisten zelfs zijn vijanden!) en nu, nu zijn zij zó ontdaan van alles, dat zij heel de opstanding van Christus vergeten zijn. Zij sloegen nergens acht op. Zij waren als het ware zó inééngeschrompeld van ellende en narigheid, dat, terwijl de vrouwen al bij het graf zijn, de discipelen in al hun ellende nog thuis zitten.

Die vrouwen worden hier de eerste getuigen, vóór de fundamentstenen, om hen, de fundamentstenen, uit de put te halen! Dat is tot vernedering van de apostelen geweest. Wát hebben die mensen genade als genáde leren kennen. Want al hadden zij drie jaren de omgang en de lessen van Jezus genoten, als de genade hen niet bezette, dan konden zij met de genade niets uitvoeren!

Daarom zijn zij gevormd tot het apostelschap en niet om heersers te zijn in de trant van: "Dat zullen wij eens zeggen! Já jongens, dat heb ik geleerd, dàt moet zus en dàt zó." Die zaken zijn zo niet, dat lees je nergens bij één van de apostelen. Wel hebben zij deze vernedering moeten aanpakken dat die vrouwen het eerst waren die hen kwamen vertellen dat Jezus òpgestaan was en van de engel, enz..

Vrouwen moesten het hùn komen vertellen in plaats van, dat zij die vrouwen eens onderstand gaven en zeiden: "Hoor eens: geen moed verliezen, want Jezus heeft nagelaten dat Hij na drie dagen zou opstaan, dus je moet niet bij de pakken neerzitten."

Néén! Zij, de apostelen, zitten bij de pakken neer en de vrouwen moeten hen uit de put halen! Het zegt ons, dat zij dat nodig hadden als dienaars, om genade als genade uit te dragen. Zo weet toch die alwijze God wat een ieder van node heeft. Onder Christus' heerschappij gebeuren er vreemde zaken: vrouwen worden leraars en apostelen leerkinderen. En zij hebben het nog niet eens goed kunnen overbrengen. Werkelijk:

Alle roem is uitgesloten,
Onverdiende zaligheên
heb ik van mijn God genoten,
'k roem in vrije gunst alleen!

Er schiet geen eer voor enig mens over! Zo is Christus alles. Eer ik er verder over spreek, laten wij dan nog zingen uit Psalm 118 en daarvan het 11e vers:

De steen, die door de tempelbouwers ...

Wij lezen nog van Christus, toen Hij met Petrus, Jacobus en Johannes op Thabor's hoogte was, dat Hij voor hun ogen van gedaante veranderd werd, dat Zijn aangezicht blonk als de zon, en Zijn kleding wit werd gelijk het licht. En hier lezen wij van een engel: "Zijn gedaante was gelijk

een bliksem - uitdrukkend de heerlijkheid - en zijn kleding wit gelijk sneeuw", aangevend de zuiverheid. Ook lezen wij daarvan in de Openbaring, te kennen gevend de nauwe vereniging die er is van de engelen met Christus, Die het Hoofd der engelen is.

Zij zijn ten dienste voor gevallen, verduisterde schepselen! Dat moeten wij ons toch eens indenken! Welk een liefde tot gevallen, verduisterde schepselen! Hier staan een paar vrouwen. Ja, zij hebben wel een hoog doel in hun ziel, want zij zoeken Jezus, maar het is door de zonde dat zij zo verduisterd zijn. Nu hebben zij een engel tot hun beschikking, een engel die uitblinkt in schoonheid, in heerlijkheid, gelijk Christus eenmaal op Thabor's hoogte door Petrus, Jacobus en Johannes werd gezien. Zo'n knecht hebben hier ongelukkige vrouwen.

Dat alles vloeit voort uit de heerlijkheid van Vorst Messias. Denkt u ook eens even in, tot welk een hoge staat ellendige zondaren worden geroepen en opgewekt: om te zijn koningen en priesteren Gode en de Vader, en dat tot in alle eeuwigheid. Het doel is, om eeuwiglijk in die heerlijke staat volmaakt God te verheerlijken. Dat is geen kleinigheid! Dat heeft Christus verdiend, dat heeft Hij verworven. Want Hij, Die waarachtig God is (laten wij daar nog eens even op terugkomen), was toch de broeders in alles gelijk geworden. Hij was bekleed met ons sterfelijk vlees, Hij was waarachtig mens. Hij bewoog Zich zó in vernedering dat, degenen die geen geestelijk licht hadden, in Hem niet meer zagen dan: "de zoon van Jozef, de timmerman."

Dat Hij volkomen alles onderworpen was gelijk alle mensen, blijkt wel hieruit dat: Hem hongerde, Hem dorstte, Hij vermoeid was van de reis, Hij Zich verheugde, Hij weende, Hij leed, Hij bloed zweette, Hij stierf. Zó had Hij Zich met ons vereenzelvigd, dat Hij alles onderworpen was, als alle mensen. Hij is onzer één geworden. Maar Hij heeft het oordeel gedragen en aan alle eis van Wet en recht voldaan, Gode weer eer en heerlijkheid gegeven.

Wij lezen tweërlei inzake de opstanding van Christus, namelijk dat God Hem uit de doden heeft opgewekt en wij lezen ook, dat Hij door Zijnszelfs kracht uit de doden is opgestaan. Spreekt dat elkander niet tegen? Neen, in het allerminst niet. Want er is geen gedeeldheid in het Goddelijk Wezen. Al onderscheiden wij in het Goddelijk Wezen - daar God toch Geest is - drie Personen of Zelfstandigheden, namelijk de Vader, de Zoon en de Heilige Geest, zo is God nochtans één in Wezen. Zo heeft God Zijn Zoon opgewekt en is Christus, als God, door Zijn eigen kracht opgestaan.

Daar Hij ons vlees, onze natuur aangenomen had, wat ging Hij bewijzen? Dat Hij het oordeel - waaronder ook Hij lag (want Hij had er Zichzelf onder gegeven, door Zijn borgstelling) - had uitgebracht tot overwinning. Nu was het afgedaan met dat oordeel, er was geen plaats meer voor dood, voor vloek der Wet, voor graf, voor satan. Christus had dat alles overwonnen. Er was dus geen plaats meer voor verderfelijkeid, voor sterfelijkeid. Alles lag terneder. Zo is Christus verrezen tot een geheel nieuw leven.

Wat is het leven door Adams val? Is het niet één dood? Måg het de naam van "leven" wel dragen? Maar nu is Christus opgestaan tot een nieuw leven. In en door Zijn kracht wil Hij de Zijnen mede opwekken. Als wij in Efeze 2 lezen, dat zij die eertijds dood waren door de misdaden en de zonden mede levend gemaakt zijn met Christus, wat geeft dat ons dan te kennen? Is dat zó: "Ja hoor, dat is een mens waarvan ik voor mij wel geloof dat er zaligmakend werk in is, dat is echt wel een "levend" mens (want, tegenwoordig spreekt men al van wedergeboorte bij verandering). Bezieet het nu eens in het licht van de stof waarover nu gesproken is, tot welke slotsom moeten wij dan komen? Toch zeker tot déze: daar Christus uit de doden is opgestaan, heeft Hij alles uit Adam afgeschud en door de geloofsvereniging met Hem, doet Hij de Zijnen daarin delen.

Jáá maar, hier op aarde komt de kerk toch nooit tot volmaaktheid? Neen, maar zij leren het hier wel kennen! Daarom zegt Paulus: "In Hem volmaakt." Ik zal één vraag stellen: als Christus bij ulieden heerschappij voert, hebt gij dan nog één gedachte over zonde, dood of satan? Ik niet.

Daar schiet niets van over als er heerschappij der genade is. Dat heerst hierboven in volmaaktheid en wordt hier gekend. Dat is de vrucht van de opstanding van Christus. Door de overgang in Christus leren wij de vergeving van zonden kennen en staan wij op uit de dood onszelfs tot dat nieuwe leven. Wat zijn de gedachten van iemand die in Christus overgaat? Wel, omdat zijn zonden weg zijn - geworpen in een zee van eeuwige vergetelheid -denkt hij nooit meer last van iets te hebben.

Als ik over mijzelf uit die dingen spreek: ik dacht, dat ik niets meer behoefde te doen dan te danken, te zingen en er over te spreken. Ja heus, meer niet. Want nu was het toch voor elkaar: ik in Hem en Hij in mij. Wát moet je nu nog meer? Maar die zaken had ik toen niet goed dóór, dat wat ik ervoer, dat was door de geloofskracht. Want toen de levendigheid, de kracht wat taande, wat zakte, kwam voor de dag hoe deze wereld, wéreld gebleven was en ik nõg in een verdorven vlees was, en dat satan er ook nog was!

Dan kunnen er duidend-en-één bezwaren zijn, waardoor wij zeggen: "Als ik daar ooit binnenga, wat zal dát genáde zijn!" Nu, dat brengt ook alleen Zijn genade ons aan. Gewoonlijk bedoelen wij het anders, want alleen de genade brengt ons binnen. Niet onze bekering, maar de genáde! Wij zitten onwillekeurig vast aan ervaring.

Hij nam ons om ons binnen te halen in de stad waar vele woningen zijn en nu is hier de oefenles voor een kind Gods om genade als genáde te leren kennen. Dat is voor ons vlees wel niet zo aangenaam.

Toen ik vanmorgen opstond en mijn knieën boog, moest ik mij onderwerpen dat God met mij kon doen, zoals men met een vuile doek doet: die werpt men weg. Maar ja, dat ís niet anders. Zo heb ik deze Paasdag moeten beginnen. Maar als ik daar niet scheep van heb, dan is er ook geen plaats voor genade. Hij wil hebben, dat ik aanpak dat ik niets voor Hem kan voortbrengen. Dan ligt het mijne onder en dan kan genade heerschappij voeren, dat is steeds weer de bedoeling.

Gisteravond werd ik nog geroepen in de Emmastraat, hier in Schiedam. V. die hier altijd zat, had een hartverlamming gekregen. Hij zat in een stoel, viel er uit en de adem was er niet meer. Plotselinger, onverwachter kan het niet. Daar moeten wij rekening mee houden! Dat kan òns óók overkomen! Heden groot, morgen dood. Ik heb een poosje bij de man staan kijken en kon niet hoger komen dan: "Oh God, zo ben ik nu in mijzelf." En toen was het in mij: "Wat openbaar maakt, is licht." Dan gevoel ik: God wil hebben, dat ik aanneem niet hoger te zijn dan een dode, zodat Christus over mij heerschappij kan voeren.

Wij staan allicht te hoog, maar nooit te laag. Laten wij maar diegenen zijn, bij wie het aan alles ontbreekt, dan kan Hij Zijn rijke volheid aan ons bewijzen. Wij zijn in Adams val àlles verspeeld, nu moet de tweede Adam, Christus, alles dekken. Maar welk een verheven en heerlijke zaak, daar die tweede Adam àlles heeft, kunnen wij uit Hem overvloedig genieten, ja zelfs op zulk een wijze zoals er staat van Boas, dat hij gebood dat zij met handvullen moesten laten vallen voor Ruth. Dat is eigenlijk te zwak uitgedrukt, want Hij overstroomt hen met Zijn goedheid, als wij maar láág genoeg zijn.

Nu, hier zien wij het ook. Daar is een hemelheraut. Wat doen de wachters, de soldaten? Die gaan op de loop. Maar de vrouwen? Die krijgen uitkomst. Waardoor is dat onderscheid? Die soldaten lééfdén in de wereld; en die vrouwen liepen er in te sterven. Die soldaten werden met de wereld uitbetaald en die mensen die er in liepen te sterven, werden uitbetaald met de gunst van God. Zo is er hier tweeërlei leven en tweeërlei einde. De één kwinkelleert in de wereld, in de zonde en een ander loopt er in te sterven. Toe hoor, pak dat op! Laat een ieder voor zich daar acht op geven. Legt het niet naast u neer, maar pakt ellende, verderf, zonde en ongeluk op. Houdt geen leven over in uzelf en in de wereld, dan kan Jezus Christus alles zijn. Dan zult gij ervaren, dat Hij de beantwoording is, want dat Hij daartoe van de Vader gegeven is. Is het niet op zijn plaats, dat

Hij de stof zij van onze vreugde, Hij, Die Overwinnaar is? Hij doet ons, ellendigen die wij zijn, in Zijn overwinning delen.

Ik moet afbreken, want de tijd is voorbij. Geve God, dat wij dan vanavond en morgen verder spreken over het heerlijke feit. Dat Hij ons genadiglijk door Zijn Geest geve, dat ons de opstanding van Christus geheiligd worde, zó geheiligd, dat wij verliezen wat wij buiten Jezus Christus hebben, opdat er plaats voor Hem zij, opdat het ons zij tot zaligheid en Gode tot dankzegging. Amen.

Slotzang.

Psalm 20: 4 en 5

4. Op wagens, paarden, en op helden, ...
5. Behoud, o HEER, wil bijstand zenden, ...

Zegen.